

neděle 31. října 2010/ 1. číslo, 8. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Ó, slavný večer

Na vzorku několika našich kamarádů jsme se pokusili velmi neuměle zmapovat historii lidských osudů, které spojilo divadlo a divadelní kumšt. Hezké počtení.

Štěpán Malast

Pamatuješ ji, jak jsi se dostal poprvé k divadlu?

Úplně přesně. Dělal jsme šaška ve škole a máma mi řekla, že naše bývalá sousedka Zdenka Kovalová hraje v divadle, ať ji oslovím. Zdenku jsem oslovil cestou ze školy v louchovském autobuse, řekla mi, že zkoušky jsou v pondělí a ve čtvrtek, ať se dostavím. A já se dostavil.

Kolik roků už jsi u divadla?

Nejsem si úplně přesně jistý, ale vím, že je to více než půlka mého života. Jsem u divadla tedy asi od roku 1995 s přestávkou, kdy jsem byl na VŠ.

Jaké divadelní období pro tebe bylo nejlepší?

Takový ten refresh po Quijotovi (představení divadla Kandradas Každý tak trochu donem Quijotem, pozn. red.). Na toho byla tenkrát nabalená spousta lidí a Tomáš jednoho dne řekl stop a všechny nás vyházel.

Po třech měsících mi volal, jestli bych představení nenasvítil. A při tomto návratu k divadlu jsem měl výborný pocit, to bylo to šťastné ob-

dobí Našel jsem v divadle znovu zalíbení. A teď si myslím, že je pro mě nejlepší každý další rok, protože, a to řeknu zcela neskrytě, si myslím, že jsem čím dál tím lepší. Takže současné hraní je pro mě příjemné a doufám, že to bude pokračovat.

Majda Nucová

Pamatuješ ji, jak jsi se dostala poprvé k divadlu?

Na gymnáziu přes Davida Kodytka a Milu Koubovou, kdy jsem pomáhala u The Brokes a následně jsem hrála v Krásné Gutě. Jednou přišel David Kodytek, že vám vypadla herečka v Blade runnerovi, takže v Klasu jsem asi od roku 2007.

Co je na divadle nejlepší?

Zdenička (tak chápejte, že tohle jsem tu musela nechat, pozn. red. ZN).

Jsi na VŠ, budeš se k nám ještě vracet?

Ano, ještě dlouho, dlouho, dlouho a pak ještě dlouho.

Martina Elisová

Pamatuješ ji, jak jsi poprvé přišla k nám do divadla?

Pamatuji. Můj kamarád zavolal Honzovi Milotovi, jestli by se jeho kamarádka mohla dostavit na jednu z jeho zkoušek. A tak jsem přišla a

viděla zkoušku Dandého. Takže v Klasu jsem od roku 2002.

A jak tě napadlo, že bys mohla hrát divadlo?

Mě to nenapadlo. Napadlo to právě toho mého kamaráda, který mi říkal, že jsem u zpívání s kapelou dělala hrozné ksichty, takže bych prý raději měla hrát divadlo než zpívat.

Jaké divadelní období pro tebe bylo nejlepší?

Všechna období. Mě divadlo bavilo hned od začátku, každé období mělo něco do sebe.

Václav Štauber

Pamatuješ si první okamžik, kdy jsi přišel k divadlu?

Pamatuji. Zkoušeli jsme a nedokončili Mandragoru. Já jsme se s Ivetou Svobodovou nachomýtl na nějakém plese ke Karlovi Vodrážkovi a najednou jsem byl u divadla. A dopadlo to přesně, jak to dělá Pavel Fiala. Technik, který pomáhá něco nosit nebo svítit, najednou šup a je na jevišti. V Klasu jsem tedy 21 let.

Jaké divadelní období pro tebe bylo nejhezčí?

Když jsem začal hrát s omladinou. S panem Nyklíčkem a slečnou Kovalovou. S těmi jsem se vyblbnul a doufám, že ještě vyblbnu.

Ivana Kalová

Pamatuješ ji, jak jsi poprvé přišla do divadla?

Pamatuji. Bylo to do Klapotu a nevím, jak mě to napadlo, ale tak jsem si nějak myslela, že bych mohla hrát divadlo... (smích). Nejprve jsem vypomáhala v Klapotu v Kristiánovi, poté jsme začali zkoušet Louku, kde jsem nejprve byla slepice, pak koza, zkrátka ta havěť, co tam hraje. Pak se dlouho nic nehrálo a já jsem odešla na VŠ. Mezitím se pořád ale v Klapotu mluvilo o Blade runnerovi.

Když jsem nastoupila do práce jako paní učitelka, potkala jsem tam pana učitele Poldu, který mi vyprávěl, že Klas zkouší Blade runnera.... Jak jako Klas? Blade runnera měl hrát Klapot! Toho se Polda chytil, vyslepičil Mírovi, že bych chtěla hrát a tak jsem už i v Klasu.

Jaké divadelní období pro tebe bylo nejlepší?

Co se týče rolí, tak je to právě toto období. Já sice nemám zatím žádnou svojí roličku, mám jen poděděný, ale dobrý. Jsou to mé první mluvené role.

Ty jsi vlastně z Kozy naskočila narychlo do Bistra hned jako Líza.

To bylo právě hodně těžké. Já jsem se na to moc těšila, byla to pro mě velká výzva. Ale jen tak mimochodem, Líza je moje první role, ve které jsem neumřela. V Blade runnerovi jsem hrála Loutku, která zahynula, v Louce kozu také zapíchlí a zbrojnošku probodli. Jediná Líza přežila.

Václav Polda

Pamatuješ, kdy jsi přišel poprvé do divadla?

Do divadla jako budovy?

K nám.

Pamatuji si historku, kdy jsme měli s Tomášem Mikou a Vítkem Gvozdíakem kapelu a Vítek utíkal ze zkoušky vždycky dřív s tím, že musí ještě do divadla. A já mu říkal, vykašli se na divadlo, teď tady máme kapelu, zkoušíme, jde nám to... Když měl Klapot generálku Louky, tak jsem šel s Vítkem, seděl jsem uprostřed sálu a nevím, co mě to napadlo, ale Míra, kterého jsem se hrozně bál, hercům vysvětloval, tady je teď pauza, toho si nevsímejte, tam pak budou slepice. A já jsem najednou řekl do toho ticha taky něco jako, toho si nevsímejte, oni nepřišli, prostě nějakou blbou poznámku. Najednou se Míra otočil, podíval se na mě.... a to si pamatuji.

A co tato vynikající historka znamenala pro tvůj další divadelní vývoj?

Já nevím (smích). Je to nejranější okamžik, jaký si pamatuji. A ještě si pamatuji, jak jsme s Honzou Milotou seděli v hospodě, to jsem mu ještě vykal, a on si mě hrozně lustroval. Jestli chci divadlo dělat, proč ho chci dělat atd.

Jak dlouho režíruješ?

Zdrhovadlo vzniklo v roce 2002, před tím už jsem něco malého dělal, takže osm devět let.

Jaké divadelní období pro tebe bylo nejlepší?

Asi bych měl říct letošní Hronov, protože to byl obrovský úspěch. A vlastně samotná práce s Honzou vůbec, ale obecně bylo dobré asi každé období. V každém období se člověk něco učí, já zrovna teď přicházím na spoustu nových věcí a postupů. A už asi možná ze 2 procent vím, jak to divadlo funguje a jak ho dělat. Divadlo mě věčně něčím překvapuje a mám ho rád. Takže nejlepší období mám vlastně pořád.

Jaroslav Kudla

Pamatuješ, kdy jsi přišel poprvé k nám do divadla?

Ano, přivedla mě Ivetka Svobodová a bylo to v březnu 2006. Zkoušelo se Přes přísný zákaz dotýká se sněhu a Michal Rambousek zrovna onemocněl. A jelikož jsem tam seděl plonkovej, tak mě Míra vyzval, jestli to nechci zkusit.

Já jsem vlastně už od školy byl taková herečka, předváděl jsem se a bavil celou třídu. Tak jsem si řekl, že to zkusím. Mírovi jsem se zalíbil, a tak jsem se dostal k divadlu. Ale myslím si, že divadlo byl u mě předvídatelný krok.

Jaké divadelní období pro tebe bylo nejlepší?

Všechna období pro mě hodně znamenají. Ať se jednalo o malé role nebo ty větší viz Blade runner nebo Přes přísný zákaz. Neustále se vyvíjím. I ty malé role, kdy jsem hrál jen pár chviliek, tak i ty mě divadelně nabily. Okukoval jsem zkušenější herce, jak se pohybují, kdy dělají pauzy atd. a díky tomu jsem se i já postupně zlepšoval.

Dita Jandová

Pamatuješ, kdy jsi přišla poprvé do divadla?

Já jsem poprvé přišla do divadla v obývacím pokoji Martina Farkaše (bývalý člen divadla Klapot, pozn. red.), který přivedl Vaška Poldu, který se mě zeptal, jestli nechci hrát divadlo. A já chtěla. Byla jsem ještě na gymplu, ale už ani nevím, kolik mi tenkrát bylo.

Které období pro tebe bylo nejhezčí?

Období Petra a Lucie.

Jsi na VŠ, ještě se k nám vrátíš?

Já bych moc chtěla zpátky, ale reálné je to až tak za dva roky.

Honza Škach

Pamatuješ, kdy jsi přišel poprvé do divadla?

To si pamatuji dobře. Pozval mě Tomáš Barták, se kterým jsem se znal. Přišel jsem, mezi dveřmi mi vrazil do ruky Honza Milota rozvrzaný stůl a mýdlo a řekl mi, namaž to, ať to nevrže.

A to je kolik let?

To ani nespočítám, ale vím, že to bylo v roce 1995. A bylo to pár měsíců před premiérou Mirandolíny.

Jaké divadelní období pro tebe bylo nejlepší?

Pro mě je vždy nejlepší období, které je zrovna teď.

Ty jsi nejprve dělal technika. Jaká byla tvoje cesta od pomáhání k hraní?

Nejprve to bylo v divadle Kandrdas, kdy jsem v Cirkuse Pumpido chodil po jevišti jako principál, takže nejprve za to může Tomáš Barták.

A v Klasu, to když se dělalo představení Každý něco pro vlast. To bylo podle některých názorů takové zkosnatělé a potřebovalo to něčím rozbít, takže se vymyslelo, že vylezu na jeviště jako inspicie v modrém plášti. Svou roli jsem pak dostal v Bistru, když odešel Zdeněk Vachata.

Iveta Svobodová

Pamatuješ si, kdy jsi poprvé přišla do divadla?

Pamatuji. Mě k divadlu přivedl Karel Vodrážka někdy v roce 1988, kdy hledali epizodní roli do nějaké hry, která se nakonec neuskutečnila. My jsme se potkali s Karlem Vodrážkou na plese ZKL, tam se mě zeptal jestli nemám čas a chuť a že existuje to divadlo.

Jaké divadelní období bylo pro tebe nejlepší?

Člověk nejraději vzpomíná na dobu, kdy měl příležitost hrát hlavní role nebo když měl hodně času a mohl se v divadle hodně angažovat, tzn. že pomáhal to divadlo vytvářet - pracovat na scéně, vytvářet kostýmy. To bylo asi to úplně nejkrásnější období, protože jsem na divadlo měla čas, nežila jsem ničím jiným než tím divadlem. Teď už je to jinak, teď už jsem v divadle často jako host a koukám se na něj z jiné strany. Ale obě ty role jsou hezké.

Takže tím nejlepším obdobím byla asi Mirandolína.

Ano, Mirandolína byla zlomová. Tam jsem se, myslím, naučila to řemeslo, protože Frigo (Vlastimil Fridrich, režisér Mirandolíny, pozn. red.) nás hrozně drtil. A pak samozřejmě je pro mě úplně každý rok krásný konec srpna, kdy děláme Císařský den v Kadani.

To ale asi není úplně sranda být celý den někde zalezlá v kostýmu. To je pravda, moc sranda to není.

Jára běhá pro pivo a buřty.

Jára běhá pro pivo a pro buřty, většinu času jsme zalezli v nějakým kumbále, ale je to krásný pocit. Už jenom proto, že to má tak obrovskou tradici, že to trvá už osmnáct let.

A kolik ještě?

Tak Honza (Honza Milota, císař Karel IV.) říká, že do dvacítky a amen. Já se mu musím samozřejmě podřídit, ale byla bych strašně ráda, kdyby se podřídil on mě a skončili jsme v pětadvacítce.

Hanka Malastová

Pamatuješ si, kdy jsi poprvé přišla do divadla?

Myslíš jako do Klasu?

Třeba.

Úplně poprvé jsem přišla, když se zkoušela Mirandolína. A to bylo ještě v době, kdy tu byly všechny alternace, to znamená Věrka Šimová, Jiřina Juppová, Walda Jústl. Takže dnes tu byli všichni divadelníci, co tu byli i předtím.

A to jsi se jen tak sebrala a přišla jsi do divadla?

Bylo to na pozvání Tomáše Bartáka a dostala jsem se sem díky tomu, že jsem hrála u Lídy Mackové ve školním představení Princezna na hrášku. Tam jsem se přes náповědu dohrabala až k hlavní roli učitele. Potkala jsem se s Tomášem a na jeho pozvání jsem se přišla podívat do Klasu.

Takže jsi tady jak dlouho?

To už je hodně dlouho. Střídám od boku.... V podstatě od Mirandolíny, tak si to spočítej. U Mirandolíny jsem dělala náповědu, což bylo to první, co jsem u divadla dělala. Po Mirandolíně bylo Každý něco pro vlast. Tam jsem hrála Minku, tam hráli snad úplně všichni divadelníci, pak jsem byla obsazena do Třešňové aleje, pak do Bistra. No a mezitím se založil Kandrdaš, takže Pumpido, Kabarety, tak se to nějak prolínalo.

A které divadelní období bylo pro tebe nejlepší?

Určitě jsem si užila období, kdy byl Kandrdaš. To jsme byli fajn parta a netýkalo se to jen divadla, jezdili jsme hodně na výlety, trávili jsme hodně času společně. A potkala jsem taky v Kandrdašu svého manžela a NK. Ale když budu přemýšlet o Klasu, tak nejlepší doba určitě období Bistra.

A kdy se mezi nás zase vrátíš?

No, já se už asi nevrátím. Já se průběžně vracím, když se na vás přijdu podívat, jak hrajete, ale protože hraje Štěpán divadlo a já mám

doma dva prcky a nemám hlídání a zkoušení dvakrát týdně je časově náročné, tak už se asi nevrátím.

Saša Pilský

Pamatuješ si první okamžik, kdy jsi přišel do divadla?

No, to už je dávno. Mě přitáhl Venca Štauber. Když už jsi doma, přijď se podívat, zkoušíme Nejkrásnější válku, takže u divadla jsem od devadesátého roku.

Děláš technika od začátku?

Ano, tenkrát potřebovali někoho ke zvuku. Měli jsme zvuk ještě na kotoučovým magnetáku. Od té doby jsem u divadla. Jen na pár let jsem měl přestávku, když jsem se oženil.

A jaké divadelní období se ti nejvíc líbilo?

Já bych řekl, že nejlepší bude to současné, protože se pořád jezdí a něco se neustále dělá. Tenkrát to bylo jednou za týden a hrálo se jednou za rok. Takže teď se víc naplňuje ten účel divadla - že se hraje. Nejkrásnější válku jsme tehdy trénovali rok a půl a hrálo se to třikrát. Teď se hraje víc a člověka to víc těší.

Zdeňka Nyklíčková

Já jsem do divadla dostala díky své učitelce Lídě Mackové, o které jsem věděla, že hraje ochotnické divadlo. Nestyděla jsem se jí zeptat a nestyděla jsem se pak přijít. Přišla jsem na zkoušku Klasu v roce 1993, zrovna se zkoušelo na Císařský den. Lída Macková poprosila Tomáše Bartáka, jestli by se mnou neprohodil dvě tři slova. Tomáš jí slušně odpověděl, že klidně prohodí i čtyři. A řekl mi - posad' se u nás. Tím naše konverzace ten den skončila. Naštěstí při dalších zkouškách jsme spolu prohodili více slov, začali jsme se scházet a jednoho dne jsme se u Hanky doma domluvili, že budeme Kandrdaš. Do Klasu jsem začala pravidelně docházet při Mirandolíně, hrát jsem začala v Každý něco pro vlast.

A jaké divadelní období se ti nejvíc líbilo?

Ráda vzpomínám na úplné počátky Kandrdašu, kdy jsme si užili spoustu srandy. Kolem období Kabaretů, kdy jsme se s Hankou vyřádili, navlíkly jsme si na sebe kde co a zkoušely jsme různé scénky u ní v obýváku. Za pár let ale na mě už bylo scének a „srandiček“ moc, divadlo jsme v té době s Kandrdašem žádné nedělali, a proto jsem byla a jsem velmi ráda za Pavla Fialu. Za to, že mě na zámku při snídani nutil asi 100 x říct, že bych si dala rybu, protože obsahuje fosfor.

Posledních 11 let se mi líbí, že děláme divadlo na dobré úrovni a přitom stále ještě i pro zábavu. Já jsem v Klasu velice šťastná. Parta, která tu nyní je, je výborná. Rádi se vidíme, rádi spolu trávíme volný čas, rádi spolu hrajeme. A i když se spolu pohádáme, tak na pivo se vždy zase společně rádi sejdem.

Honza Milota

Pamatuješ, kdy jsi poprvé přišel do divadla?

Kdy jsem doslova přišel si nepamatuju, ale pamatuji si okolnosti, které mě k tomu přivedli. Já jsem měl kamaráda, ten dostal lístky na Kadaňský divadelní květen, protože mu tam hrála sestřenice. To bylo v roce, dejme tomu, 1974. Já jsem tam viděl klášterecké představení Vysoká stěna a byl jsem tím naprosto unesený. Já jsem si nikdy nepomyslel, že bych chtěl hrát ochotnické divadlo, ty sklony jsem neměl,

ani jsem se o divadlo nezajímal. Tohle divadlo mě ale zaujalo, to byli pro mě absolutní profesionálové. Mezi ty se tak jednou dostat, ale to nebylo přání, to byl jen takový povzdech, nic víc.

Za rok, za rok a půl, když už jsem bydlel v Klášterci, někdo zavzvonil, já otevřel, za dveřmi stála šilená ženská, která trochu šilhala, přšelo, měla mokré vlasy, zpod kabátu vyndala text a říkala: vy jste Milota? Ano. Tak tady vám dáváme text, zkouší se v pondělí a ve čtvrtek a chodte včas. Pan režisér je pes. A než jsem stačil nabrat dech a pochopit situaci, už klapaly podpatky na schodišti. Tak jsem se do toho kulturáku šel podívat. Takhle já jsem se vlastně dostal k divadlu.

Ty už jsi toho zažil hodně. Které období bylo pro tebe nejhorší?

Divadelně úplně mizivé a nulové to bylo v okamžiku, kdy jsem do kulturáku přišel poprvé a v podstatě to trvalo asi pět nebo šest let, než jsem se otrkal a než jsem se Zdeňkem Vachatou začal připravovat hru od Holberga Jeppe z kopečku. Tam jsem začal divadelně procítat, začal jsem na jevišti vidět, začal jsem na jevišti slyšet, začal jsem se na jevišti pohybovat. Ale všechna ta předchozí léta byla pro mě naprosté utrpení. A nevím vlastně, jak jsem je přežil, protože mně překážely ruce, mně překážely nohy, neuměl jsem na jevišti chodit, naprosto ničemu jsem nerozuměl, dokonce jednou, protože se mi nechťelo, jsem nepřišel na představení. Ne na zkoušku, prosím pěkně, ale na představení, které se hrálo v Březně. To byly strašlivé časy.

Moje divadelní vidění, myšlení, chápání tedy začalo až u hry Jeppe z kopečku, kdy jsem hrál titulní roli - naprosto neúměrnou svému věku, protože Jeppe byl opilec v mém věku, takže bych ho měl hrát až teď. Tenkrát mi bylo pětáctička a ani jsem skorem nepil. Takže to asi bylo nevěrohodné. Ale od té doby mě začalo divadlo bavit.

Je lepší být režisér nebo herec?

Já nevím, jestli je obecně lepší být režisér nebo herec, pro mě je určitě lepší být herec. Já nejsem režisér a pokaždé když jsem režíroval, no, režíroval, já jsem dycynky jenom organizoval divadlo. Říkal jsem, kdo má jít zprava, kdo zleva, kdo má co udělat. To nebyla režie. Takže pro mě je lepší být hercem za předpokladu, že má herec dobrého režiséra.

A jaké období bylo pro tebe v divadle nejlepší?

Nad tím bych se musel vážně zamyslet, protože já už jsem trošičku v letech. A jestli bych měl vůbec říkat, že to období bylo pro mě nejšťastnější a jiný méně šťastný. Myslím, že je pro mě obrovský štěstí, že jsem se vůbec k divadlu dostal a že u něj ještě jsem a že mě v něm kolegové trpí a že mě to divadlo pořád baví. Nejšťastnější období v divadle, a to si budu maličko protiřečit, je od okamžiku, kdy jsem k němu přišel. Jiná otázka je, v jakém období se tomu divadlu a mě více či méně dařilo. Taková období by se samozřejmě vystopovat dala.

Ale pokud jde o štěstí a o radost z této věci, tak tu v podstatě prožívám permanentně, i když se někdy k tomu musím nutit. Ale ono to prostě jinak, zejména v amatérském divadle, samozřejmě nejde.

Květuše Hlaváčová

Pamatuješ, kdy jsi přišel poprvé do divadla?

To bylo v roce 1972, kdy jsem hrála královnu v pohádce Strašidlo Bublifuk. Hrála jsem vlastně s cizími lidmi, protože já jsem tenkrát v Klášterci znala jen málo lidí. Rychle jsem se ale rozkoukala díky bráškovvi, který sice nehrál divadlo pro děti, ale pomohl mi. Žádné zvláštní pocity jsem ale neměla, protože já už jsem hrála divadlo ve Společicích při Sokole.

Jaké to bylo hrát pod režii bratra?

Hodně lidí, kteří tenkrát hráli, vůbec nevěděli, že je to můj brácha, protože na mě byl nejzlejší. Musela jsem poslouchat jako ti druzí.

Které období bylo pro tebe nejlepší?

Mně to přijde, že nejlepší to bylo, když k nám přišel Pavel Fiala a začal dělat Bistru. Od té doby se mi to zdá dobré. On k nám vnesl úplně jiný styl hraní, jiný způsob režie. Divadlo se začalo dělat jiným, novým způsobem.

Michal Rambousek

Kdy jsi přišel poprvé k nám do divadla?

Divadlo v Klášterci jsem zaregistroval poprvé vlastně díky Pištovi (Štěpán Malast, pozn. red.). Tedy někdy ke konci gymplu - 1997?. Zajímalo mě, co to vlastně obnáší být divadelníkem, jako koníček se mi to moc líbilo, začal jsem chodit na představení a tím jsem se vlastně

seznámil s vámi se všemi. Zjistil jsem, že jste fakt dobrá parta a začal jsem s vámi trávit víc času. Hlavně tedy po večerech v pohostinských zařízeních. No a když jsem dodělal školu a vrátil se z Prahy zpět do Klášterce, tak jsem začal pravidelně chodit na zkoušky. Nejdřív tedy vypomáhat s technikou a občas udělat nějakou tu čurdu.

Které období bylo pro tebe nejlepší?

Nejlepším obdobím pro mě vlastně bylo, když jsem zjistil, že mě takhle specifická komunita mezi sebe přijala. A tohle období trvá až dodnes.

Míra Nyklíček

Jak jsi se dostal k divadlu?

V prváku na vysoký. Přivedl mě k němu kamarád Říša Gurýča a pokud si to dobře pamatuju, bylo to proto, abysme měli co dělat, když se budeme na vysoký nudit. Nenudil jsem se a díky divadlu se vlastně nenudím dodnes.

Jak jsi se dostal ke Klasu?

Ke Klasu díky Honzovi Milotovi. Znali jsme se z kabelovky, kde jsme spolu pracovali a Honza věděl, že hraju divadlo, protože v té době už existoval Klapot. Jednou se u Obušku (hospoda pozn. red.) zeptal, jestli bych nechťel v Klasu zaskočít za Martina Klačka v multiroli. Chťel jsem, zaskočil a už jsem u Klasu zůstal.

Které divadelní období pro tebe bylo nejlepší?

To je hrozně těžký říct. Každý období bylo něčím nejlepším. Když jsem začínal na vysoký v souboru Netrdlo, naučil jsem se ty úplný základy divadla a poznal spoustu skvělých komediantů. V Klapotu jsem poznal, že i parta původně cizích lidí se díky divadlu může stát perfektní partou kamarádů. V Klasu jsem si to potvrdil a tak vlastně nejlepší období je vždycky, když se dělá divadlo.

Co považuješ jako amatérský režisér za nejdůležitější (u divadla, u herců...)?

Právě tu partu, protože bez ní se nedá udělat nic. Lidí, co obětují dnes velmi vzácný volný čas tak náročnému koníčku jakým divadlo je, musí být parta. A tomu se snažím podřídit v divadle všechno. I za cenu, že Holt to představení nebude dokonalý. Ale kdo z nás je?

ŽŇOVINY vám přináší

www.sdruzeniklas.cz

Žňoviny připravili: Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
foto: Štěpán Malast